

LANGAS

Langas 2 (4), Ruduo 2013

VEDAMASIS

Krikščionybė yra pati gausiausia religija pasaulyje – krikščionimis save laiko bemaž trečdalis planetos gyventojų. Be to, ji labiausiai plintanti religija. Tuo nereikia stebėtis. Tikėjimės, kad tai vyks ir ateityje. Juk krikščionybė – tai Dievo planas, Jo kūrinys, kuriam negali pasipriešinti niekas. Taip, kartais Bažnyčia patiria sunkius laikotarpius. Kartais tai – persekiojimai, dėl kurių – paradoksalu – Bažnyčia tik sustiprėja ir dar labiau auga. Kartais tai yra tiesiog neįtikėtinos ir įspūdingos nuodėmės, dėl kurių Bažnyčia silpsta. Bet yra ir laikas, kada krikščionys džiaugiasi laisve, stabilumu, savo krypties aiškumu. Tačiau, šiaip ar taip, krikščionybė išliks.

Vienas iš labiausiai šiandien pastebimų krikščionybės aspektų yra tas, kad Vakarų pasaulyje ji silpna. Iš savo asmeninės patirties, iš to, ką girdėjau iš savo brolių ir seserų visame pasaulyje, galiu pasakyti, kad krikščionybei sunkiausiai pasiekiamas regionas yra Europa. Ne dėl to, kad mes blogai gyvename, ne dėl to, kad nesidžiaugiame laisve ar esame persekiojami. Bendraudamas su studentais gana greitai gauni atsakymą į klausimą „Kodėl“.

Studentai nemato, kad krikščionybė galėtų jiems suteikti atsakymus į rūpimus klausimus. Jie įsivaizduoja krikščionis kaip gyvenančius savo nedideliuose pasauliuose ir tie pasauliai visai nesusiję su dabartinio pasaulio tikrove. Bet dar svarbiau, kad jie nemato, jog moraliai krikščionys gali jiems ką nors pasiūlyti. Studentai pakankamai matė ir girdėjo apie krikščionių nuodėmes, ir kad jie neištikimi mokslui, kurį skelbia. Kodėl turėčiau

jais pasitikėti? Kodėl turėčiau investuoti į tai, kas jau bankrutavę? Tokia išvada yra labai logiška. Nei vienas iš mūsų nedarytų tokio savižudiško žingsnio.

Kai Jėzus buvo beišeinąs pas Tėvą, savo mokiniams jis paliko paliepiimą, žinomą kaip Didysis paliepimas (Mt 28, 18–20), kurio šerdis yra: „Padarykite mano mokiniais visų tautų žmones“. Jėzus manė, kad tai be galo svarbu. Bet atrodo, kad krikščionys labiausiai kaltinami būtent dėl to, kad nesilaiko šio įsakymo.

Ką reiškia būti Jėzaus mokiniu? Būti pilnu Šventosios Dvasios? Turėti dvasines dovanas? Išmanyti Bibliją? Tarnauti? Be abejo, visi šie dalykai yra svarbūs sekant Kristumi. Bet pats Kristus apie juos daug nekalbėjo. Jis akcentavo kai ką kita. Ir jei aš neklystu, daugeliui krikščionių Jėzaus žodžiai dažnai atrodo per radikalūs, per daug iš jų reikalaujantys.

Pavyzdžiui, Mk 8, 34–35: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi. Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės“. Tai kvietimas mirti. Pasirinkti palikti karjerą, jei ji amorali, arba nutraukti santykius, kurie trukdo laikytis įsipareigojimų Kristui, ir pan. Taip, tai sunku. Mirtis visada sunki. Sunki netgi tada, kai žinai, kad tavęs laukia geresni dalykai. Bet tai yra vienintelis būdas sekti Kristumi, vienintelis būdas būti jo mokiniu.

T U R I N Y S

VEDAMASIS

Steponas Ribokas

2

7 DALYKAI, KURIŲ PASTORIAI TURĖTŲ MOKYTI DIRBANČIUS ŽMONES

Lukas Naugle

3

PASIRUOŠK, SIEK... AUK.

Jasonas Gardneris

5

KAS YRA MOKINYSTĖ?

Polina Butkienė

7

„NETIKĖTOMS STUDENTŲ DIENOMS“ PRAĖJUS

Steponas Ribokas

8

INFORMACIJA

9

O ką pasakytumėte apie Mt 5, 30: „Ir jeigu tavo dešinioji ranka skatina tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin“? Jėzaus požiūris į nuodėmiavimą tarsi nudažytas krauju. Kada paskutinį kartą kovojome su nuodėme taip, lyg nuo to priklausytų mūsų pačių gyvybė?

Mokiniai, kurie vaikščiojo su Jėzumi jam esant žemėje, labai stebėjosi tokiu jo mokymu – jiems jis taip pat atrodė neįmanomas. Kai Jėzus kalbėjo, kad turtai gali tapti priežastimi, trukdančia žmogui patekti į Dievo karalystę, skaitome, jog „mokiniai buvo priblokšti“ (Mk 10, 24). Dvylikai, taip pat kaip ir mums, Jėzaus žodžiai, jo reikalavimai atrodė per dideli. Tačiau kito mokymo, kitų žodžių jis nepaliko. Jėzus, visatos Kūrėjas, Teisėjas ir

Karalius, turėjo ir turi visas teises ir įgaliojimus reikalauti iš tų, kurie juo seka, būtent to, ko jis ir reikalauja. Bet, žinoma, jis yra ir Kunigas, kuris supranta mūsų silpnybes, tačiau neleidžia jomis žaisti.

Mokinystė išlieka tai, ko mums visiems labai trūksta – tai ištikimybė Jėzui. Ištikimybė, kurios jis reikalauja iš mūsų ir kurios mums trūksta. Ir dėl šio trūkumo kiti į krikščionybę ir Kristų žvelgia su panieka.

Šis „Lango“ numeris kaip tik ir skirtas mokinystei, kad geriau suprastume, kaip sekti Kristumi.

Steponas Ribokas

7 DALYKAI, KURIŲ PASTORIAI TURĖTŲ MOKYTI DIRBANČIUS ŽMONES

Darbo rinka, kasdienis prekybos ir ekonomikos pasaulis – tai erdvė, kurioje nemažai žmonių praleidžia didžiąją savo laiko. Naujųjų laikų istorijoje darbo rinka suvaidino unikalų vaidmenį formuodama mūsų pasaulį. Globalizacija nesuskaičiuojamas vietines rinkas pavertė milžiniška visuotine rinka. Technologijų ir komunikacijos pažanga akimirksniu sujungė didžiules geografines ir kultūrinės prarajas.

Be to, darbo rinkos kalba ir normos pakeitė kitų socialinių institucijų, tarp jų ir Bažnyčios, mąstymo ir veikimo principus. Darbo rinka – atrodytų, negrįžtamai – formavo netgi šeimos gyvenimą. Tačiau darbo rinka nėra visiškai vienoda. Tai sudėtingas organizmas, kurį sunku apibūdinti. Vandentiekio darbininko patirtis darbo rinkoje nėra tokia pati kaip rizikuojančio fondo vadovo, o bankininko pareigos skiriasi nuo mokytojo. Dirbama įvairiose vietose (namuose, ne namuose, ore, mašinoje, biure, kabinoje, sandėlyje, lauke, po žeme, ant vandens). Dirba įvairūs žmonės (pagal laikiną sutartį, pagal individualios veiklos pažymėjimą, laisvai samdomi, darbuotojai, konsultantai, užsakovai). Dirbama įvairiose *organizacijose* (firmose, smulkiojo verslo įmonėse, didelėse korporacijose, frančizėse, praktikos vietose, su partneriais, vyriausybėje, mokyklose, NVO).

Todėl jei pastorius nori bibliškai mokyti, kaip veikti darbo rinka, jis turėtų labiau įsigilinti į skirtingas bendruomenėje esančias profesijas.

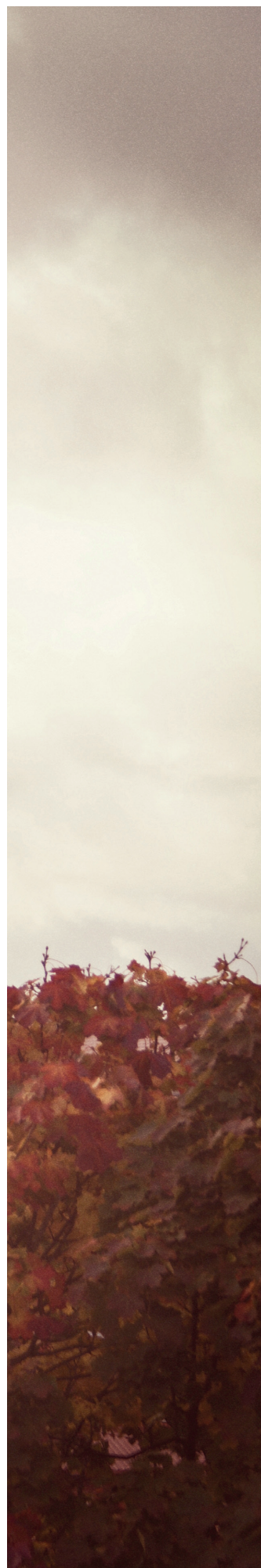
Taigi ko pastoriai turėtų mokyti tuos, kurie yra pašaukti dirbti nekrikščionišką darbą?

1. Mokyti, ką Raštas kalba apie darbą. Vienas iš geriausių tekstų apie darbą yra vadinamas „kultūrinis mandatas“, kuriame Dievas įsako Adomui: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams“ (Pr 1, 28). Nors ir neįmanoma, kad pastorius akylai sektų nuolat besikeičiančią socialinę ir ekonominę situaciją, jis gali pasišvęsti ir studijuoti nesenstančią Rašto išmintį. Dirbantiems žmonėms reikia padėti mylėti ir gyventi Patarlių knygos išmintimi. Taip jie supras savo kasdienį darbą ir suvoks, kaip galima dirbant pašlovinti Dievą ir pasitarnauti artimui.

2. Mokyti bijoti Viešpaties. Darbas yra baimės vieta. Darbuotojas gali bijoti savo vadovo, pareigūnas – viešos nesėkmės, kiti galbūt bijo rinkos nestabilumo, nedarbo, vyriausybės įstatymų. Globalizacija, žiniasklaida ir technologijos stiprina jausmą, kad nieko nevaldai. Dirbdamas iš baimės (kaip ir iš pykčio ar pasididžiavimo), žmogus savo gyvenime skina nesaugumo, nuodėmės ir nesėkmių vaisių.

Visame Rašte Dievo žmonės raginami nebijoti. Paulius mums primena: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią“ (2 Tim 1, 7). Tačiau mums įsakya bijoti Dievo: „Pagarbi VIEŠPATIES baimė – išminties pradžia“ (Pat 9, 10; Ps 111, 10). Deja, yra daug krikščionių, kurie dirba apimti baimės ir nerimo. Tai trukdo jiems gyventi pagal Dievo išmintį.

3. Mokyti melstis. Daugelis krikščionių nesijaučia pajėgūs melstis už savo darbą, dar mažiau krikšč-

čionių žino, kad gali melstis darbo vietoje. Tačiau kai rinkoje vyrauja baimė, o krikščioniškas tikėjimas ir jo praktika sulaukia pasipriešinimo, geriausia, ką gali daryti darbuotojas, tai melstis. Tačiau malda už darbą nebūtinai yra tokia, kokią girdime sekmadieniais bažnyčioje. Pastoriai turi mokyti krikščionis melstis būti drąsiais, sąžiningais, nepasiduoti pagundoms, dirbti kvalifikuotai; taip pat mokyti melstis už savo bendradarbius ir už tai, kad Dievas palaimintų jų rankų darbą. Krikščionys turi būti išmokyti dėkoti, dėkoti už visus palaiminimus, gaunamus per darbą.

4. Mokyti, kad galutinė jų vertė nepriklauso nuo to, ką jie daro. Darbuotojai jaučia didžiulį spaudimą užsidirbti pragyvenimui, atitikti reikalavimus, kilti karjeros laiptais. Budriai nepasipriešinęs, krikščionis taip pat gali pradėti tikėti, kad yra niekas daugiau, kaip tik profesijos etiketė, pareigos, kurias užima, arba gamybinis vienetas.

Psalmininkas moko, kad Dievas nemano apie mus taip, kaip kai kurie sprendžia apie ristūno jėgą. Labiau „VIESPATS gerisi tais, kurie pagarbiai jo bijo, kurie pasitiki jo ištikimąja meile“ (Ps 147, 10–11). Galų gale, kas esame ir ar esame priimtini, nulemia tai, kad Dievas Savo malone per tikėjimą mus įsivaikino, o ne tai, ką stengėmės daryti savo jėgomis.

5. Mokyti, kad jie daugiau nei „naudingi“ savo bažnyčioje. Pastoriai yra linkę savo bažnyčios narius vertinti pagal tai, kiek jie naudingi, t. y. kiek jie aukoja arba tarnauja. Ši pagunda tampa dar didesnė, jeigu bažnyčios narys yra puikus savo srities specialistas ar paklausus darbo rinkoje. Šia prasme pastoriai jiems daro tokį patį spaudimą, kokį jiems darbe visą savaitę daro darbdaviai arba vadovai. Bažnyčiai pirmiausia turi rūpėti žmonės, o tik po to – finansai ir tarnystės. Nariai turi žinoti, kad bažnyčiai labiau rūpi jie patys nei jų atnešama nauda.

6. Mokyti, kad jie nėra

žemesni už pastorius ir misionierius. Daugelis bažnyčių, galbūt net nesąmoningai, labai subtiliai propaguoja mitą, kad pastoriai ir misionieriai yra svarbesni arba iš prigimties šventesni negu dailidės, skambučių centro darbuotojai arba verslininkai. Bažnyčia gali įdarbinti pastorius ir siųsti misionierius, bet daugiausia dėl Dievo Karalystės dirba tie krikščionys, kurie dirba įvairius pasaulietiškus darbus. Pastoriai turėtų mokyti skirtingų profesijų krikščionis, kaip būti Kristaus mokiniais, o ne vien apie vadinamą „krikščionišką tarnystę“.

7. Mokyti juos mylėti tai, ką jie daro, ir daryti tai gerai. Tam tikrą laiką mylėti savo darbą yra paprasta, bet kai keičiasi aplinkybės, galimybės, santykiai ir atlyginimas, tuoj pat apima sunkumai ir nusivylimas. Visiškai to išvengti neįmanoma, bet jeigu darbe dominuoja pesimizmo ir fatalizmo dvasia, darbuotojas gerai neatliks savo darbo, bus nepatenkintas, o jo Evangelijos liudijimas susitrauks ir galų gale visiškai žlugs. Tikintiesiems reikia priminti eilutę iš Kol 3, 23 – kad šiame sugedusiame pasaulyje jie dirba Viešpačiui. Bet koku laikotarpiu ir bet kokioje veikloje ši tiesa suteikia motivacijos dirbti entuziastingai ir kokybiškai. Pastoriai savo darbe taip pat patiria sunkumų ir netenka drąsos. Bet tie, kurie rado naujų, įkvepiančių būdų, kaip vėl užsidegti meile savo darbui, galės pasidalinti išmintimi su kitų profesijų atstovais.

Lukas Naugle yra „Išganymo“ bažnyčios Finikse (JAV, Arizona) narys ir vienas iš firmos „Marketplace One“ vadovų. Jis dirba su verslininkais ir vadovais iš visos šalies.

2013, vasaris
© 9Marks

<http://www.9marks.org/journal/7-things-pastors-should-teach-those-marketplace>

PASIRUOŠK, SIEK... AUK.

Daugumai mūsų vartai į tikslą retai lieka stovėti toje pačioje vietoje. Jie keičia savo padėtį. Kartais – dėl išorinių aplinkybių ir veiksnių, kurių negalime kontroliuoti. Kartais juos perkeliame mes patys. Keisdami kryptį, atrandame naujus tikslus, kitokią kelionę – kažką naują, ko norime siekti.

Prisimink, koks buvo tavo atsakymas į klausimą „Ką nori veikti gyvenime?“ dešimties? Būti astronautu? Sesele? Policininku, padedančiu mokiniams pereiti gatvę? O ką atsakai dabar, po dešimties metų? Ar tavo pasirinkta profesija yra tokia pati, ar pasikeitė?

Jei užmirštum svajonę vadovauti Arsenalo futbolo klubui, šokti žymiausiame Londono teatre „Sadler's Wells“ arba vaikščioti mėnulyje, jei gyvenime rastum naują tikslą, kiek tikras jis būtų?

Ar kiekvienas žingsnis, kiekvienis mokymai, kiekvienas rizikingas sumanymas vedė tave pasirinkto tikslo link? Ar tiesiog plaukei pasroviui ir tavo tikslai keitėsi lyg tai būtų buvę būtina? Ar ten, kur esu dabar, negaliu pasiekti tos karjeros, ar turiu rinktis kitą?

Kartais, padarę apylanką, mes vėl galime atsидurti teisingame kelyje, tačiau kartais pradžioje pasirinktas tikslas ima atrodyti per sunkus pasiekti.

Svarbu turėti tikslą, taip pat gyvybiškai svarbu iš tikrųjų jį siekti.

Mes dažnai mąstome apie gyvenimo tikslus siedami juos su karjera ir tobulėjimu tam tikrame darbe. Bet kaip pasakė vienas išmintingas žmogus, visoje Biblijoje matyti, kad Dievas retai rūpinasi savo, kaip karjeros patarėjo, vaidmeniu, nors tai Jam ir labai svarbu. Atrodo, kad Dievas mums turi daug svarbesnių tikslų.

Jei norime matyti brandžiai tikintį jaunimą, reikia ne tik pažymėti vartų į tikslą ribas, bet ir išmokyti, kaip tą tikslą pasiekti.

Taigi ką reiškia būti brandžiu Dievo akimis? Man patinka Grahamo Tomlino mintis, išsakyta knygoje „Dvasinis kultūrizmas“ (*Spiritual Fitness*). Jis pabrėžia, kad yra keletas klaidingų tikslų, kurie dažnai laikomi krikščioniškos brandos ženklais. Pavyzdžiui, biblinė išmintis. Žinoma, gili meilė Raštui yra gyvybiškai būtina mūsų santykiuose su Dievu. Tai – kelias į brandą, tačiau tai nėra galutinis tikslas. Kitas klaidingas tikslas – „superdvasingumas“: gebėjimas melstis kalbomis, pranašauti, turėti mokymo dvasią. Visa tai gali padėti bręsti, bet tai ne viskas, ko siekiame.

Panašiai ir aktyvus socialinis gyvenimas, agitavimas prieš neteisybę, savo energijos skyrimas vargšams yra pagirtina ir veda į brandą, bet tai nėra mūsų tikslas.

Biblijoje nei vienas iš anksčiau išvardintų dalykų nėra nurodomas kaip didžiausias tikslas. Jei mūsų tikslas – būti brandžiu, svarbus yra charakteris.

Būtent apie tai Paulius kalba 1 Laiško korintiečiams 13 skyriuje. Tai didingiausias kada nors parašytas prozos tekstas apie meilę, taip pat ir viena geriausių ištraukų apie brandą. Paulius kreipiasi į bažnyčią, kuriai, kaip krikščionių bendruomenei, trūko svarbiausio. Tas svarbiausias – tai ne superdvasingumas. Korintiečiai mąstė pavojingai – „jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis“. Tai nėra pranašesnis suvokimas – „jei pažinčiau visas paslaptis ir visą mokslą“. Tai netgi ne labdarin-gumas – „jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu“. Svarbiausias dalykas yra meilė. Toliau Paulius tęsia aprašydamas, kaip elgiasi ir kaip nesielgia žmogus, kurio charakterį suformavo meilė.

Jei norime užtikrinti, kad jauni krikščionys bręstų, turime iš Pauliaus pasimokyti keleto pamokų: jauni krikščionys privalo turėti teisingą tikslą ir tinkamai jį siekti pastebimai tobulindami charakterį.

Kadangi esu šioks toks filmų mėgėjas, dažnai galvoju, kad Pauliaus laiškų „tikslas“ – jog klausytojų „veikėjo kreivė“ kiltų aukštyn.

Daugumoje istorijų „veikėjo kreivė“ nubrėžiama kaip herojo arba herojės kelionė. Kreivė parodo, kokiais jie buvo pradžioje ir kokiais tapo pabaigoje – tai priklauso nuo jų kelionės. Kai kuriuose filmuose brėžiami stulbinantys pakilimai. Herojai, pradžioje kuklūs, įveikia bet kokias kliūtis, iškilusias kelyje, ir tampa čempionais. Pavyzdžiui, beprotiškai rizikuojantis naujokas tampa riteriu filme „Riterio žvaigždė“; panašiai ir daugybėje kitų „mokinys tampa mokytoju“ istorijų. Arba naivi vienuolė tampa subrendusia motinėle „Muzikos garsuose“.

Kai kurie žymi, kaip charakteris pasikeičia į blogą, pažymi elgesį, vedantį į nuopuolį arba atgailą kaip Michaelas Corleone'as „Krikštatevyje“. Pradžioje jis optimistiškas ir idealistiškai prisiekinėja netaisias gangsteriu kaip jo tėvas, tačiau po to, kai užsimeta mantiją, paskutiniame „Krikštatevio 2“ epizode matome jį jau senuką, sėdintį vežimelyje; ir šio senuko akys kupinos apgailestavimo.

Jei norima tobulinti pagrindinių veikėjų charakterių kreivę, daugumoje filmų, kaip ir daugelyje kitų istorijų, taikoma patikrinta siužeto formulė. Trumpai tariant, dauguma siužetų turi tikslą, kelionę ir kliūtis kelionėje.

Pirmiausia yra tikslas, kurio herojus siekia. Tai gali būti tikslas tapti guru arba viso galingo blogiukų tinklo sunaikinimas. Arba siekis rasti savo svajonių vyrą arba moterį ar tiesiog laiku grįžti namo Kalėdoms.

Tuomet yra kelionė tikslo link, kai herojus arba herojė bando judėti pirmyn ir kelyje susiduria su tuo, kas padeda eiti pirmyn arba stabdo.

Tam, kad siužete atsirastų įtampa, labiau nei tikėtina, jog kelionėje tikslo link bus kliūčių. Nėra filmo su tiesiog paprasta kelione jūra – tuomet filmas būtų neįdomus. Todėl moterį, trokštančią

surasti tobulą vyrą, apsupa orkos ir goblaini, o jaunas didvyris, norėdamas atnešti žemei taiką, sužino, kad jo geriausias draugas siekia to paties... Hmmm. Galbūt yra aplinkelis?..

Įsivaizduoju, kaip klausiate, kuo čia dėtas Paulius? Žinoma, apaštalas nėra iš tolo neregėjo kino kompanijos „Cineplex“, tačiau galima pastebėti, kad Paulius, norėdamas ugdyti gerą krikščionių charakterį jo įkurtose bažnyčiose, kalba apie tikslą, kliūtis ir kelionę.

Jau trumpai aprašėme tikslą. Paulius savo laiškuose kaskart iš naujo pabrėžia gerą charakterį. Jo netenkina paprastas pasakymas „būti kaip Kristus“. Paulius dažnai tiesiogiai supriešina dieviško charakterio veiksmus su veiksmais, nederančiais krikščionims juos išvardindamas. Tai akivaizdu 1 Kor 13, taip pat Kol 3, 5–14 ir Gal 5, 19–26.

Paulius taip pat aptaria kliūtis – idėjas ir mokymus, kurie trukdo pasiekti laisvę Kristuje. Apaštalas dažnai kritikuoja tuos, kurie bažnyčioje siekia įvesti legalistinį mokymą. O apaštalas Petras netgi siekia pašalinti praktikas, kurios trukdo bręsti (Gal 2, 11–21).

Kalbėdamas apie kelionę, Paulius ne tik pabrėžia kelią priešakyje – jis bėga pirmyn sakydamas: „Pirmyn! Tu nepatikėsi, kas tavęs laukia toliau!“ Dvasinės brandos kuras, užvedantis mūsų variklius ir išlaikantis mus viena koja priekyje kitų, yra troškimas pažinti Kristų.

Paulius yra drąsinimo ir raginimo meistras. Jis siekia savo laiškų skaitytojuose sužadinti teisingą pavydą, kad jie trokštų pažinti Kristų taip, kaip Paulius pažįsta, ir džiaugtųsi jo dvasinio apšvietimo ir apreiškimo turtais.

„Kad būtų paguostos visų širdys, kad, meile suvienyti, visi pasiektų supratimo pilnatvės turtus ir galėtų pažinti Dievo paslaptį – Kristų, kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai“ (Kol 2, 2–3).

Kuris filmas labiausiai primena Pauliaus pavaizduotą kelią dvasinės brandos link? Geriausiai tinka Indiana’os Joneso filmai. Kelias į turtus yra pavojingas, pilnas rizikos, spąstų, kurių reikia išvengti; tikslas pasiekiamas tik per asmeninę auką, kai atrandame vis daugiau ir daugiau lobių.

Kalbėdami apie jaunus žmones, turime užtikrinti, kad jiems iškeliamo teisingus tikslus. Gera profesija, gražūs namai ir du vaikai – ne prioritetas, tačiau dieviškas charakteris – visada. O suradus tikslą, turime drąsinti juos to tikslo siekti nukreipdami teisinga linkme. Ar galime atpažinti, kokios kliūtys jų laukia? Kokie įsitikinimai neleidžia jiems siekti laisvės Kristuje bažnyčioje ir už jos ribų? Skepticizmo amžiuje toli ieškoti nereikia.

Bet svarbiausia, ar mes patys anksčiau už juos esame buvę tokioje kelionėje kaip Paulius? Ar galime jiems papasakoti istoriją iš mūsų kelionės su Kristumi? Parodykite jiems randus, papasakokite, kad bus drakonų ir kur rasti tikrųjų deimantų.

Gali būti, kad esame kalti dėl to, jog krikščionybę pristatėme kaip nuobodžią kelionę ir tai yra tikroji priežastis, kodėl mūsų jaunimas palieka bažnyčias. Dvasinė branda neturi nieko bendro su suvaržymais arba pasaulio nuoboduliu, kuris gesina jauntaviško entuziazmo liepsną. Priešingai – dvasinė branda susijusi su ugnimi, kuri juo ryškesnė, juo ilgiau dega. Tegul tai bus mūsų tikslas, kad mes kaip Paulius galėtume sakyti jaunimui „sekite manimi, kaip aš seku Kristumi“ (1 Kor 1, 11).

Jasonas Gardneris, buvęs LICC Jaunimo mokinystės lektorius, dabar dirba jaunimo pastoriumi St Peter’s West Harrow bažnyčioje Londone.

<http://www.licc.org.uk/engaging-with-youth/mission-and-discipleship/essential-articles/ready-aimgrow-947>

KAS YRA MOKINYSTĖ?

Po vasaros pradžioje Latvijoje vykusios baigusiuju konferencijos grįžau įkvėpta ir kupina naujų idėjų, minčių, planų. Viena iš temų, kuri mane labai sudomino, buvo mokinystė. Konferencijos metu dalyvavau seminare, kurį vedė Latvijos „Agapė – Athletes in Action“ darbuotoja Gunita Talberga. Seminaro vedėja kalbėjo apie mokinystę ir rekomendavo perskaityti LeRoy Eims knygą „The Lost Art of Disciple Making“. Skaitydama negalėjau atsistebėti, kokios logiškos, natūralios, svarbios ir bibliškos yra autoriaus mintys apie mokinystę, ir kad niekada nebuvau rimtai apie tai pagalvojęs. Norėčiau pasidalinti mintimis, kurias išgirdau seminare ir perskaičiau knygoje.

Mokinystės pavyzdžiai iš Biblijos

Mokinystė krikščioniškame kontekste suvokiama kaip procesas, kurio metu žmogaus pasaulėžiūra ir gyvenimo būdas keičiasi ir nuolat panašėja į Jėzaus Kristaus pasaulėžiūrą ir gyvenimo būdą. Mokinys mokosi iš mokytojo. Kaip Senajame, taip ir Naujajame Testamente randame daug mokinystės pavyzdžių. Pranašas Elisas turėjo mokinį Eliziejų (1 Kar 19, 19–21); Mozė turėjo Jozuę (Sk 27, 15–20), kuris pratęsė Mozės tarnystę po jo mirties. Karalius Dovydas turėjo keletą vyrų, prisijungusių prie jo ir tapusių jo galiūnais (1 Met 11, 10).

Jėzus atėjo išgelbėti pasaulį ir todėl numirė, bet prieš mirdamas ant kryžiaus Jis sutelkė savo jėgas tam, kad paruoštų keletą mokinių. Šie vyrai buvo išmokyti daryti tą patį, ką ir Jėzus, kad, atkartojant Jėzaus veiklą, Karalystės Evangelija pasiektų žemės pakraščius. Apaštalas Paulius turėjo mokinių, kurie ne tik klausėsi jo pamokymų, bet ir kartu keliavo, kentėjo ir skelbė Evangeliją (Apd 20, 4). Kiekvienas iš šių pavyzdžių gali mus pamokyti tam tikrų mokinystės principų, kuriuos trumpai aptarsime vėliau.

Mokinystės procesas

Įsivaizduokite batų fabriką, kuris negamina batų. Fabrikas veikia jau dvejus metus. Investuoti pinigai – supirktos žaliavos, mašinos, staklės, mokamos algos. Fabrike dirba 200 žmonių, visi yra labai užsiėmę, išvargę, bet... iki šiol nebuvo pagamintas nė vienas batas. Toks fabrikas atrodo keistai – jo niekam nereikia. Todėl būtina kažką keisti, kad fabrikas pradėtų gaminti batus. Dabar uždėkime ant fabriko pastato kryžių ir padarykime iš jo bažnyčią. Žmonės dirba, biudžetas šiais metais didesnis negu pernai, bažnyčia yra labai aktyvi, tik jos tikslas – gaminti ne batus, o mokinius... Tai tiesiog mintis pamąstyti.

Jeigu jūs paklaustų, kas jums atneša daugiausia džiaugsmo, ką atsakytumėte? Galbūt sakytumėte: „atvesti žmogų pas Kristų“. Bet yra kai kas didesnio – kai pas Kristų atvestas žmogus auga ir tampa pasišventusiu, vaisingu, subrendusiu mokiniu, kuris toliau atves žmones pas Kristų ir padės jiems augti.

Mes turime žinoti, ko reikia, jei norime užauginti Jėzaus Kristaus mokinį, ir kaip jam padėti įgyti reikiamas charakterio savybes. Pagrindiniai atsivertusio žmogaus poreikiai yra įsitikinimas (jis turi būti įsitikinęs, kad iš tiesų atgimė iš aukšto) ir **priėmimas** (jam reikia rodyti meilę ir priėmimą; jis turi žinoti, kad tau rūpi).

Augantis krikščionis be įsitikinimo ir priėmimo turi keturis pagrindinius poreikius. Jam reikia: 1) apsaugos: nuo melagingų mokymų, nuo senų bičiulių, kurie norės „atvesti jį į protą“, ir nuo šėtono atakų. Taigi jis turi būti apsaugotas Dievo žodžiu; 2) bendrystės: kiti krikščionys turi priimti jį į savo tarpą, draugauti ir susitikinėti ne tik sekmadeniais bažnyčioje; 3) maisto: jį reikia maitinti Dievo žodžiu ir išmokyti patį tai daryti; 4) mokymo: naujai įtikėjusį reikia mokyti, kaip daryti tam tikrus dalykus (1 Tes 4, 1), pvz., kaip melstis ir skaityti Bibliją, kaip ją studijuoti, kaip skelbti Evangeliją, kaip įsiminti Dievo žodį. Atsakymai į klausimą „kodėl“ ateis vėliau.

Norėdamas padėti jaunam krikščioniui augti, padėk jam gyvenime išvystyti dvi pagrindines savybes: gilų bendrystės su Jėzumi Kristumi **troškimą** ir **pastovumą** (arba ištikimybę). Išvystyti bendrystės su Jėzumi **troškimą** ir džiaugimąsi Dievo žodžiu (kaip Job 23, 12) jam gali padėti keturiais būdais: 1) papasakok jam, kodėl tu pats (pati) kasdien bendrauji su Kristumi – taip ši idėja bus perkelta iš teorijos į praktiką ir žmogus pats norės tai praktikuoti savo gyvenime; 2) pasidalink palaiminimais, kuriuos gavai būdamas su Viešpačiu: tiesomis iš Dievo žodžio, atsakymais į maldas ir pan.; 3) supažindink jį su kitais krikščionimis, kurie kasdien leidžia laiką su Dievu; 4) melskis, kad jis trokštų Dievo žodžio ir džiaugtųsi juo (Kol 1, 9–10). **Pastovumo** išmokyti yra labai sudėtinga. Išvystyti šią savybę gali padėti trimis būdais: 1) dalinkis su juo mažais, įkandamais pastebėjimais iš Žodžio, kurie, tavo manymu, jį praturtintų; 2) praleiskite laiką su Viešpačiu kartu; 3) periodiškai tikrink, kaip jam sekasi, ir drąsink jį.

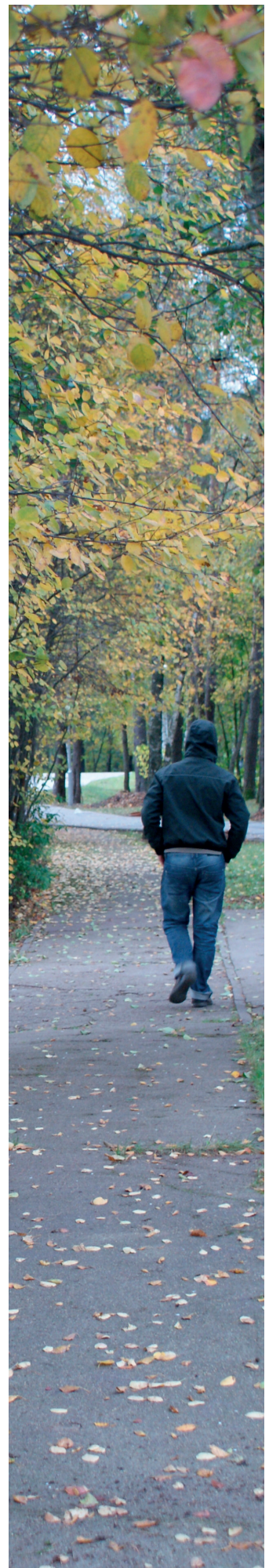
Mokinystės principai

Grįžkime prie principų, kurių galime pasimokyti iš Biblijoje esančių mokinystės pavyzdžių.

Pasirinkimo principas

Kiekvienas iš 12 žmonių, kuriuos Jėzus pasirinko būti Jo mokiniais, buvo kitoks – nebuvo vienodų. Visi jie buvo paprasti žmonės. Prieš pasirinkdamas mokinius, Jėzus visą naktį meldėsi (Lk 6, 12–13).

Pasirinkdami mokinius, neturėtume rinktis vien iš tų žmonių, kurių asmenybė ar temperamentas sutampa su mūsų. Taip pat nereikėtų rinktis vien iš tų žmonių, kurių gyvenimo stilius ir standartai mums atrodo priimtini. Vienas svarbiausių dalykų renkantis mokinį yra jo noras mokytis. Žmogus turi norėti ir sugebėti mokytis, trokšti reguliariai bendrauti su Jėzumi Kristumi ir tapti Jo liudytoju.

Draugystės principas

Jeigu norime matyti, kad tie, su kuriais dirbame, padarė pažangą arba kad jų pažiūros pasikeitė, turime nepamiršti, jog asmeninis pavyzdys yra labai galingas. Nauji krikščionys seka vadovo pavyzdžiu.

Turėkime omeny, kad su mokiniais dirba Šventoji Dvasia. Didžiausia problema yra ta, kad mes per dažnai pasitikime įvairiomis programomis ir medžiaga manydami, kad kažkas kitas padarys darbą už mus. Žmonėms tarnauja žmonės, ne programos. Mokiniai negaminami masiškai. Mes negalime žmonių sutalpinti į programą arba stovyklą ir stebėti, kaip galiausiai – tarsi konvejeriye – pagaminamas mokinys. Mokiniam užauginti reikia laiko ir asmeninio dėmesio. Reikia melstis už juos valandų valandas. Reikia kantrybės ir supratimo mokant juos pačius savarankiškai gilintis į Dievo Žodį, maitinti savo sielą ir Šventosios Dvasios jėga pritaikyti Žodį savo gyvenime. Ir visose srityse jiems turime būti pavyzdys.

Kiekvienas iš mūsų turi specifinių poreikių, į kuriuos gali atsakyti tik kiti žmonės. Jokia sistema ar programa niekada automatiškai nepatenkins žmonių poreikių. Kiekvienas yra individualus, todėl ir mūsų poreikiai yra individualūs. Kad Bažnyčia funkcionuotų efektyviau, ji turi rasti būdus, kaip patenkinti įvairių žmonių poreikius: netikinčių, naujai įtikėjusiųjų, drungnų krikščionių ir pasišventusių krikščionių.

Pamokymo principas

Jėzus ne tik leido laiką kartu su mokiniais, bet ir davė jiems pamokymų. Jis pasakė jiems: „Jums atiduotas Dievo karalystės slėpinys, o svetimiesiems viskas sakoma palyginimais“ (Mk 4, 11). Jėzus perspėjo savo mokinius apie jų laukiančius pavojus: „Štai aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite gudrūs kaip žaltiniai ir neklastingi kaip balandžiai“ (Mt 10, 16). Papasakok savo mokiniam apie mokinystės kainą – su kokiais sunkumais, persekiojimais susidūrei. Jėzus ins-

truktažas dažniausiai vyko pačiame „mūšio lauke“, mokiniai matė viską, ką Jis darė. Jėzaus mokiniai visada galėjo su Juo pasikalbėti, Jis rengė juos gyvenimui, kuris atneš vaisių Jo Karalystei. Jėzus neruošė Savo mokinių izoliuotai bendrystei vienas su kitu, todėl ir pasiruošimas nevyko izoliuotoje bendrystėje.

Krikščioniui, kuris nori padėti kitiems tapti ištikimais Jėzaus Kristaus mokiniais ir vaisingai Jam tarnauti, svarbūs keli dalykai. Visų pirma jis turi aiškiai suvokti, ko nori išmokyti kitus, kas sudaro mokinystę; antra, jis turi aiškiai įsivaizduoti, kokie turėtų tapti jo mokiniai, t. y. kokius charakterio bruožus jie turėtų išsiugdyti; trečia, jis turi turėti planą, kuriuo vadovaudamasis mokys juos visų reikalingų dalykų. LeRoy Eims knygos „The Lost Art of Disciple Making“ pabaigoje yra duotas preliminarus temų ir klausimų planas, kuriuo galima naudotis ruošiantis. Žinoma, kiekvienas turi atsižvelgti į tam tikro žmogaus poreikius ir pagal tai parinkti temas, todėl naudotis planu nebus taip paprasta – reikės padirbėti.

Dievo Sūnaus gyvenimo būdas tapo pavyzdžiu visiems, kas seka Jo pėdomis – Savo gyvenimu Jis rodo, ką reiškia įsakymas „padaryti visas tautas mokiniais“. Kiekvienas, kas tiki Kristumi, yra pašauktas savo gyvenime daryti Jo darbus.

Polina Butkienė, LKSB savanorė, vadovaujanti baigusiųjų tarnystei. Ji yra vertėja ir namų šeimininkė, dviejų mergaičių mama, besilaukianti trečio vaiko.

Naudota:

LeRoy Eims, *The lost Art of Disciple Making*. Zondervan, 1978.

Gunita Talberga, seminaro užrašai, Latvija, 2013.

„NETIKĖTOMS STUDENTŲ DIENOMS“ PRAĖJUS

Pusė metų maldos, pasninko, planavimo, derinimo ir nežinios baigėsi. Studentų misijos savaitė „Netikėtos studentų dienos“ Vytauto Didžiojo universitete Kaune tapo tų pusės metų baigiamuoju akcentu. Misijų savaitės metu pamatėme, kiek galime. Skamba neįtikėtina, kad sugebėjome suorganizuoti tokį renginį. Kadangi Misijų savaitė po truputį tampa praeitu mūsų gyvenimo ir darbo etapu, prisiminkime ją.

Visų pirma, mes DAUG meldėmės. Planavome nenutrūkstamą maldos ir pasninko grandinę. Nuo to laiko, kai pradėjome planuoti Misijų savaitę, iki pat renginio beveik kiekvieną dieną buvo bent vienas žmogus, kuris meldėsi arba pasninkavo. Bažnyčios taip pat meldėsi kartu su mumis. Visada nelengva nustatyti maldos rezultatus, tačiau matėme, kad viskas, ko trokštame, įvyksta. Surinkome tiek lėšų, kiek ir reikėjo (apie 90 % gauta iš vietinių bažnyčių ir krikščionių). Matėme žmones, įvairiai prisidedančius prie misijos, matėme atviras universiteto duris, jautėme, kaip vėl ir vėl esame atgaivinami. Tikiu, kad Dievas atsakė šiais ir daugybe kitų būdų!

Galime paliudyti, kokie atviri buvo studentai apmąstyti svarbiausius gyvenimo klausimus. Daugiau kaip 300 studentų pasirodė vakaro renginiuose, iš jų 109 išreiškė norą daugiau sužinoti apie Jėzų, krikščionybę ar padiskutuoti dvasiniais klausimais. Rytai, kviesdami studentus į vakaro renginius, išdaliname apie 6000 skrajučių ir tiek daug su jais diskutavome, kad net sunku nusakyti tikslų skaičių. Dauguma šių jaunų žmonių trokšta kalbėti ir ieško kažko daugiau nei gyvenimas gali pasiūlyti, tačiau ne visada turi, į ką kreiptis.

Jaučiamas didelis priešiškas krikščionybei. Apskritai studentai yra nusivylę krikščionybe ir bažnyčia, jie nemano, kad krikščionybė gali atsakyti į jų klausimus. Kaip man sakė vienas studentas, jis neranda atsakymų krikščionybėje, nes tikybos mokytojas juo visiškai nesidomėjo. Kaip apmaudu! Krikščionybė tarp studentų bankrutavusi. Tačiau jie dar daug apie ją nežino. Dauguma studentų (ir tikrai turimi omenyje „dauguma“) yra tikintys. Jie tiki gana keistu, savo susikurtu dievu ir jų transcendencijos supratimas yra gilus. Geriausia,

ką galiu pasakyti apie jų tikėjimą, yra tai, kad jie yra pananteistai. Jie tiki kažkokia dievybe arba kosmine jėga, kuri egzistuoja už šio pasaulio ribų.

Savaitės pabaigoje dauguma studentų universitete jau žinojo apie „Netikėtas studentų dienas“. Jie jau buvo girdėję apie keistą krikščionių grupę, kuri organizuoja renginius. Kai kurie tapo atviresni prieiti ir pasikalbėti, kiti ėmė sveikintis su mumis universiteto koridoriuje. Mums, kaip krikščionims, svarbu labai atvirai išpažinti, kas esame, ir tuomet – tiesiog būdami savimi – mes tampame žmonėms įdomūs. Jie pradeda pasitikėti, tampa atviresni. Esu tikras, kad per kelerius ateinančius metus dauguma studentų prisimins Misijų savaitės komandą ir labiau priims žmones, priklausančius LKSB grupei jų universitete, ir renginius, kurie bus organizuojami.

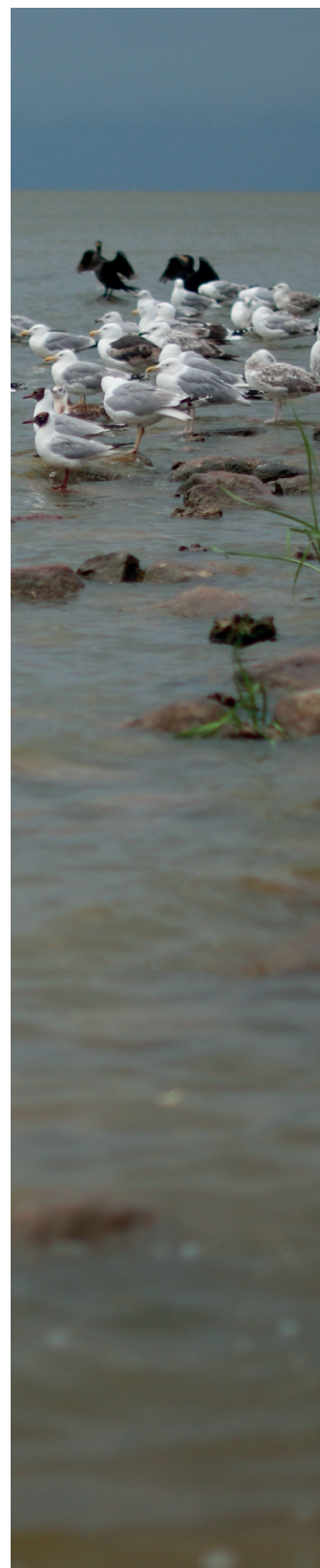
Kaip ypatingą renginį norėčiau išskirti „Morkaus dramą“. Manome, kad ji nebūtų įvykusi, jei ne Misijų savaitė. Tik dėl Misijų savaitės dauguma žmonių nusprendė paaukoti savo laiką ir jėgas dramai paruošti. Kiekvienas dramos komandos narys, su kuriuo kalbėjausi, yra pasiruošęs tai pakartoti vėl ir vėl... Tiems, kurie atėjo pasižiūrėti vaidinimo, jis paliko neišdildomą įspūdį.

LKSB grupę ir kiekvieną, kuris buvo įsitraukęs į Misijų savaitę, tai labai padrąsino. Mūsų tikėjimas paaugo, o tarnavimas tapo panašesnis į Jėzaus. Tapome labiau pasitikintys Tuo, kuriuo tikime, ir tapsime atviresni tam, kuo tikime. Tapsime drąsesni. Tačiau Misijų savaitė, nors ir labai svarbi, nėra pabaiga. Kaip minėjau, ji buvo be galo naudinga pačiai LKSB (visų teigiamų dalykų net neišvardinsi). Tačiau turime tęsti, ką pradėjome (o tai dar didesnis iššūkis!). Susidomėjusius studentus toliau kviečiame į kursą „Ištirk krikščionybę“.

Labai dėkojame kiekvienam, kuris meldėsi, prisiminė, domėjosi Misijų savaitė. Ypač dėkojame mūsų draugams iš Latvijos, Jungtinės Karalystės ir JAV, kurie buvo kartu visų renginių metu.

Kristuje,

Steponas Ribokas, LKSB
Generalinis sekretorius

INFORMACIJA

Kai kurie praėję renginiai:

- Gegužės 17–19 d. Tarybos apmokymai Šiauliuose;
- Gegužės 30 – birželio 2 d. baigusiujų konferencija Latvijoje;
- Rugpjūčio 23–25 d. baigusiujų savaitgalis Kačerginėje;
- Rugpjūčio 31 d. kurso „Ištirk krikščionybę“ vadovų apmokymai Kaune;
- Rugsėjo 13–15 d. konferencija apie Evangeliją universitete „Aš padarysiu jus žmonių žvejais“ Kaune;
- Rugsėjo 16–19 d. evangelistiniai renginiai „Netikėtos studentų dienos“ Kaune, Vytauto Didžiojo universitete;
- Šiuo metu įvairiuose universitetuose vyksta grupelės „Ištirk krikščionybę“.

BAIGUSIŲJŲ GRUPELĖS

Kviečiame prisijungti prie baigusiujų grupelių skirtinguose Lietuvos miestuose:

Kaunas

Nuo lapkričio grupelė susitikinės kartą per mėnesį nagrinėti Bibliją, melstis už studentus, bendradarbius, kitus poreikius, palaikyti ir drąsinti vienas kitą. Norėdami prisijungti, susisiekiate su Polina – banilop@gmail.com, 865745421.

Vilnius

Norėdami susitikti su baigusiaisiais Vilniuje, susisiekiate su Kristina – kristinavrub@gmail.com, 867009887.

LKSB straipsnių archyvas

LKSB per keletą metų sukaupė nemažą archyvą straipsnių pačiomis įvairiausiomis temomis: mokslo, verslo, meno, istorijos, teologijos, šeimos, kultūros, filosofijos. Tekstai skirti kiekvienam, norinčiam geriau pažinti ir suprasti pasaulį, kuriame gyvename, Dievą, kuris viską sukūrė, ir tiesą, kuri suteikia pagrindą bei pasitikėjimo. LKSB straipsnių archyvą internete rasite adresu

<http://www.lksb.lt/straipsniai/>

LKSB veiklą finansiškai galite paremti ir jūs. Iš anksto dėkojame, jei tam apsispręsite!

Rekvizitai:

Lietuvos krikščionių studentų bendrija

Im. k. 191765986

Žirmūnų g. 30A-35, Vilnius

Banko sąskaita LT 98 7044 0600 0310 4371

LKSB T I K Ė T I
M A S T Y T I
V A E I K T A I
LIETUVOS KRIKŠČIONIŲ STUDENTŲ BENDRIJA

Šis žurnalas leidžiamas saujelės savanorių. Tačiau jam reikia ne tik saujelės, bet ir visos komandos. Jei turi gebėjimų maketavimo ar dizaino srityje, jei gali rašyti, versti, administruoti, turi troškimą dalintis Evangelija su savo bendradarbiais ir padėti tai daryti kitiems – prisijunk prie mūsų komandos.

Rašyk adresu partneryste@lksb.lt

Norėdami daugiau sužinoti apie LKSB, apsilankykite www.lksb.lt

Šio „Lango“ numerio komanda:

Kristina Dailydė,

Auksė Sereda,

Polina Butkienė,

Akvilė Širvaitytė,

Steponas Ribokas.

